

Arrest

nr. 184 280 van 23 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 27 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 27 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op [...]1978.

Verzoekster verklaart van Servische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op [...] 1976.

Op 17 juni 1999 dient verzoeker een asielaanvraag in onder een *alias*. Op 30 oktober 1999 weigert het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 11 juli 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van (oud) artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 13 februari 2005 dient verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van (oud) artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

Op 7 augustus 2007 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 augustus 2007 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 januari 2008 dient verzoeker samen met zijn familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 7 februari 2008 dient verzoeker samen met zijn familie opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 15 april 2008 dient verzoeker samen met zijn familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 18 augustus 2008 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag van 16 januari 2008 op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 oktober 2008 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 oktober 2009 dient verzoeker samen met zijn familie opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde de beslissingen waarbij de aanvragen van 7 februari 2008 en 22 oktober 2009 op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, doch ongegrond worden verklaard.

Op 30 december 2010 dient verzoeker samen met zijn familie nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 20 oktober 2011 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag van 15 april 2008 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 23 februari 2012 dient verzoeker samen met zijn familie nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 11 juni 2012 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag van 23 februari 2012 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 november 2012 dient verzoeker samen met zijn familie opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 29 november 2012 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag van 23 februari 2012 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 31 januari 2013 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag van 30 december 2010 op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt

de gemachtigde eveneens de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker en zijn familie.

Op 26 maart 2013 dient verzoeker samen met zijn familie nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 26 april 2013 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 9 september 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van descendent.

Op 9 december 2013 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 februari 2014 brengt de arts-adviseur advies uit volgend op de aanvraag van 26 maart 2013.

Op 27 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.03.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

R., J. (R.R.: [...])

Geboren te P. op [...]1978

(Ook gekend als: S., R. (R.R.: [...]); geboren te M. op [...]1975)

+ partner: B., N.

Geboren te R. op [...]1977

(Ook gekend als: S., E. (R.R.: [...]); geboren te G. op [...]1976)

+ minderjarige kinderen:

- R., M. (ook gekend als: S., S.)\ °[...]1999

- R., A. (ook gekend als: S., I.); °[...]2002

- R., L. (ook gekend als: S., L.)\ ° [...]2007

- R., D. D. (ook gekend als : S., D. D.)] °[...]2011

Nationaliteit: Servië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.04.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S.E., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 26.02.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan S. E. te willen overhandigen."

Dezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster en de minderjarige kinderen.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing met betrekking tot tweede verzoekster en de minderjarige kinderen, die als volgt wordt gemotiveerd:

"De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: B., N.

Geboortedatum: [...]1977

Geboorteplaats: R.

Nationaliteit: Servië

Ook gekend als S., E.

Geboortedatum: [...]1976

Geboorteplaats: G.

Nationaliteit: Servië

+ minderjarige kinderen:

- R., M. (ook gekend als: S., S.); [...]1999

- R., A. (ook gekend als: S., I.); [...]2002

- R., L. (ook gekend als: S., L.); [...]2007

- R., D. D. (ook gekend als : S., D. D.); [...]2011

Nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene verklaart in haar asielprocedure op 14.06.1999 het grondgebied te hebben betreden. Op 19.06.2000 werd haar asielprocedure afgesloten met een beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het CGVS. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden."

Op 26 augustus 2014 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van descendent. Op 17 februari 2015 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 september 2015 dient verzoeker nogmaals een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van descendent.

Op 1 december 2015 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) die bij arrest nr. 183.149 van 28 februari 2017 de beroepen verwerpt. Aangaande het bestreden bevel stelt de Raad dat het beroep zonder voorwerp dient te worden beschouwd nu het bevel impliciet doch zeker als ingetrokken moet worden beschouwd.

Op 25 augustus 2016 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van descendent.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in hoofdde een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, wegens gebrek aan samenhang tussen beide beslissingen. Verzoekers stellen in hun middelen tegen het bevel dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden. Ze wijzen er ook op dat de weigering tot regularisatie en het bevel op dezelfde dag zijn genomen. De Raad meent dat er thans een duidelijke samenhang bestaat tussen de weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die ongegrond werd verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook al kan verweerder gevolgd worden waar hij aanstipt dat beide bestreden beslissingen steunen op een afzonderlijke rechtsgrond, dan nog dient een verknochtheid aangenomen te worden nu de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing als gevolg heeft dat verzoekers zouden terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers zouden in dat geval opnieuw een verblijfsgrond hebben in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij zouden op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht hebben op een attest van immatriculatie en zouden derhalve niet meer het voorwerp kunnen uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevinden op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Ter zitting bevestigt verweerder dat indien verzoekers eerder een ontvankelijk verklaarde aanvraag hadden bekomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de eerste bestreden beslissing zou vernietigd worden, zij inderdaad recht zouden hebben op een attest van immatriculatie en de bevelen zouden verwijderd moeten worden. *In casu* blijkt dat verzoekers inderdaad eerst de ontvankelijkheid van de aanvraag hebben bekomen op 26 april 2013. In deze situatie kan verweerder dus ter zitting volgen dat een vernietiging van de eerste bestreden beslissing aanleiding zou geven tot de verwijdering van de bevelen. Dit toont der samenhang aan.

De eerste exceptie wordt verworpen.

In ondergeschikte orde werpt verweerder de exceptie op van gebonden bevoegdheid aangaande de tweede bestreden beslissing. Van een gebonden bevoegdheid is sprake *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje *“moet”* in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). *In casu* werd in het bestreden bevel een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek toegestaan. Na een eventuele

vernietiging ervan is de gemachtigde er niet toe gehouden opnieuw een bevel met dezelfde termijn af te geven. Het komt niet aan de Raad, noch aan verweerder in de nota toe hierop vooruit te lopen.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke, bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De tweede exceptie wordt eveneens verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun eerste en enige middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenrecht, van artikel 7 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 26.03.2013 artikel 9 ter, ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S. E., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd 26.02.2014 in gesloten omslag)

Derhalve

1) Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Het attest van Immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van het genoemde artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van ‘verlies van recht op verblijf’.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoekers dienden hun aanvraag in op 26.03.2013. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en verzoekers werden in het bezit gesteld van een AI.

Verzoekers wensen dan ook de volgende opmerkingen te maken:

Dat verzoekers niet begrijpen waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers ongegrond verklaart!

De website van Kruispunt Migratie vermeldt 3 voorwaarden om verblijfsrecht te kunnen bekomen op grond van art 9ter van de Vreemdelingenrecht.

Verzoekers zijn van mening dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en wensen deze dan ook toe te lichten.

1) Men moet reeds in België verblijven

“Een aanvraag om een medisch verblijf van langer dan drie maanden op basis van artikel 9ter kan niet ingediend worden in het buitenland. Personen in het buitenland komen soms wel in aanmerking voor een medisch visum.

De aanvraag 9ter kan in België zowel gedurende een legaal verblijf als vanuit illegaal verblijf ingediend worden. Er hoeven geen bijzondere omstandigheden bewezen worden die verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend.”

Het mag duidelijk zijn dat verzoekers volledig aan deze voorwaarde voldoen.

Verzoekers verblijven reeds geruime tijd in België en dienden hun aanvraag dan ook conform deze voorwaarde in.

2) De ziekte vertoont een zekere ernst

“Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald moet er een reëel risico zijn dat:

- ☐ het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling in gevaar is, of
- ☐ dat de vreemdeling bij een terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling zou riskeren.”

Ook aan deze voorwaarde voldoen verzoekers.

Verwerende partij stelt zelf in haar beslissing: “...blijkt dat deze 36-jarige vrouw gekend is met partiële epilepsie met secundaire generalisatie” en “... in verband met posttraumatisch stress-stoornis met psychotische episodes”

Verzoekers dienden hun aanvraag in op 26.03.2013. Verzoekers legden verschillende medische attesten neer, waarop de arts-adviseur zijn advies stelt te baseren.

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Dit wordt ook niet ontkend door verwerende partij.

Ondermeer daardoor kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met het advies van de arts-attaché die het volgende stelt: “Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 11.02.2013”

En:

“We beschikken niet over aanvullende medische getuigschriften/verslagen aangaande de verdere evolutie van de beschreven partiële epilepsie met secundaire generalisatie en verdere neurologische zorgen na februari 2013 en/of aangaande de verdere evolutie van het psychiatrisch toestandsbeeld in verband met de beschreven posttraumatische stress-stoornis met psychotische episodes en op moeilijke momenten suiciderisico en de verdere psychiatrische zorgen na februari 2013. Uit de voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt alleszins ook niet dat in de context van de beschreven posttraumatische stress-stoornis een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is, in verband met een eventuele psychotische decompensatie of een eventuele reële suïcidedreiging en door de betrokkene werden in deze context ook na februari 2013 geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld.”

De bovenstaande opmerkingen en het feit dat DVZ geen bijkomende stappen ondernomen heeft, tonen duidelijk aan dat verwerende partij nooit de intentie heeft gehad, of nooit enig initiatief heeft ondernomen, om deze informatie te bekomen. Zij troosten zich niet de minste moeite om een actueel en correct ziektebeeld te bekomen.

Dit schendt overduidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel!

Verzoekster hoopte dat de arts-attaché haar minstens zou onderzoeken om de medische toestand van verzoekster te kunnen inschatten of indien er twijfel zou zijn om bijkomende informatie zou vragen.

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 3)

Het is onbegrijpelijk voor verzoekers hoe DVZ nu kan stellen geen recente documenten nodig te hebben! Neemt men deze procedure eigenlijk nog serieus??

Verzoekers voegden bij hun aanvraag verschillende medische attesten.

Zij voegden, volledig volgens de ratio legis van art 9ter, een standaard medisch getuigschrift dat nog geen drie maanden oud was.

Dit getuigschrift was volledig en uitgebreid ingevuld, conform de wettelijke regelgeving.

Verzoekers voegden de extra medische attesten om een zo volledig en accuraat mogelijk beeld te geven over de aandoeningen van verzoekster!

Bovendien lijkt het wel of DVZ enkel en uitdrukkelijk redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers ongegrond te kunnen verklaren!

Het feit dat DVZ stelt bijkomende informatie nodig te hebben, maar daartoe niet het minste initiatief neemt, is niet alleen spijkers op laag water zoeken, maar is een flagrante fout en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De beslissingen die keer op keer door uw Raad terecht vernietigd worden zijn hemeltergend en schenden meer dan de ratio legis van art 9ter!

Het geijkte formulier wordt gebruikt en correct ingevuld, het RIZIV-nummer wordt vermeld, de kwalificatie van de dokter kan niet betwist worden, de identiteitsgegevens van verzoekster worden bevestigd, men voegt bijlagen om een zo duidelijk mogelijk beeld te kunnen schetsen. De aanvraag van verzoekers voldoet volledig aan de voorwaarden!

Dat uit het bovenstaande zeer duidelijk blijkt dat DVZ zich vergist in de ongegrondheidsbeslissing en dat de aanvraag van verzoekers bijgevolg gegrond verklaard diende te worden!

De flagrante onzorgvuldigheid waarmee verwerende partij het dossier van verzoekers behandeld heeft, blijkt eens te meer uit het feit dat de arts enerzijds stelt dat “eventuele bijkomende reismodaliteiten te bepalen zijn door de behandelende arts” en anderzijds stelt dat er geen contra-indicatie is om te reizen.

Op basis van welk onderzoek of welke stukken neemt de arts-attaché deze conclusie?!

Uit deze stelling alleen al blijkt dat verwerende partij niet de intentie heeft om het dossier van verzoekers of verzoekster zelf grondig te onderzoeken.

De arts-attaché maakt een veronderstelling, zonder dat deze op enige wijze gefundeerd of gemotiveerd wordt! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat uit het bovenstaande zeer duidelijk blijkt dat DVZ zich vergist in de ongegrondheidsbeslissing en dat de aanvraag van verzoekers bijgevolg gegrond verklaard diende te worden!

Indien de arts-attaché verzoekster onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoekster ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor haar.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk lijkt alsof dat deze genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekster te beoordelen.

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij ALLE medische stukken in het administratief dossier van verzoekster met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen. En het dossier met de nodige zorgvuldigheid onderzocht hadden. Of op zijn minst verzoekster onderzocht had.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier en verzoekster grondig te onderzoeken, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de bestreden beslissing.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekster conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Er kan bijgevolg geen twijfel over bestaan dat verzoekster wel degelijk aan aandoeningen lijdt die een reëel risico vormen voor haar fysieke integriteit. Dit wordt ook niet betwist door de arts-attaché.

Gelieve in de bijlage eveneens verschillende medische attesten terug te willen vinden, waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster tot op heden regelmatig opgevolgd en behandeld wordt en dat deze behandeling van levensbelang is en de medische situatie ernstig is

Verzoekster is ernstig ziek, dit kan niet ontkend worden!

3) Er bestaat geen adequate behandeling voor deze ziekte in haar herkomstland

“Een ernstig zieke vreemdeling heeft enkel recht op een medisch verblijf in België als er in zijn herkomstland of het land waar hij wettig verblijf heeft, geen of slechts een onzekere of zeer beperkte beschikbaarheid is van medische zorgen voor zijn ziekte.”

Verzoekster gaat niet akkoord met de conclusie van de arts-attaché die stelt dat de nodige opvolging en zorgen beschikbaar zouden zijn in Servië.

In eerste instantie wenst verzoeker te reageren op de informatie waarop DVZ zich baseert.

Het is bovendien opvallend dat verzoekers gedurende een ruime periode in het bezit werden gesteld van een AI en verwerende partij plots met informatie van 2012 tracht te “bewijzen” dat verzoekster wel in het land van herkomst behandeld zou kunnen worden.

De arts-attaché verwijst immers naar informatie afkomstig uit de MedCoi-bank, gepubliceerd in 2012.

Verwerende partij heeft er alles aan gedaan om de aanvraag van verzoekster ongegrond te kunnen verklaren zonder een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek uit te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in Servië.

In eerste instantie stelt verwerende partij dat de medische opvolging beschikbaar is in Servië/

Men gaat echter flagrant voorbij aan de informatie die de voetnoot m.b.t. het MedCoi-project vermeldt(voetnoot nr. 1) : “Disclaimer: de geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst; er zijn geen gegevens bij over de toegankelijkheid van de behandeling.”

Dat deze voetnoot voor zich spreekt... DVZ interpreteert de informatie van MedCOI verkeerdelijk alsof verzoeker de nodige opvolging zou kunnen verkrijgen in het land van herkomst maar gaat voorbij aan het feit dat er niet onderzocht wordt in welke mate deze opvolging beschikbaar is voor verzoeker.

Dat dit geen grondig onderzoek uitmaakt! Het feit dat de nodige opvolging eventueel beschikbaar zou zijn in een ziekenhuis in de hoofdstad van een land, garandeert nog niet dat elke inwoner van dat land toegang heeft tot deze faciliteiten!

De arts-attaché vermeldt vervolgens het volgende: "o.a. Cetaliv (farmaceutische stof levetiracetam), Elicea (farmaceutische stof escitalopram) en Kventias (farmaceutische stof quetiapine) komen hierin voor."

Louter verwijzen naar een beschikbare farmaceutische stof is onvoldoende!

Dat verwerende partij erin faalt het dossier van verzoekers grondig te onderzoeken. Het is onzorgvuldig en zelfs gevaarlijk om zonder enig onderzoek vervangingsmedicijnen voor te schrijven!

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk, onzorgvuldig en gevaarlijk is!

De arts-attaché stelt zelf in zijn beslissing dat verzoekster medicamenteus behandeld dient te worden. Bijgevolg dient de beschikbaarheid van deze medicijnen dan ook grondig onderzocht te worden!

Ook wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Servië, maakt verwerende partij flagrante fouten!

Ook hier verwijst men naar verouderde informatie, nl van 2012.

Uit dit (zij het gebrekkig) onderzoek, blijkt zeer duidelijk dat de juiste medische zorgen niet beschikbaar zijn voor verzoeker. Het is dan ook onredelijk en flagrant onwaar van verwerende partij om het tegengestelde te beweren. Tevens stelt de arts-attaché niet op de hoogte te zijn van de actuele situatie en is het niet correct om aldus te motiveren.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster gespecialiseerde medische zorgen nodig heeft en dat deze in haar land van herkomst niet te verkrijgen zijn!

Verzoekster wenst niet "louter" in België te verblijven omdat zij hier een betere medische verzorging kan krijgen. Het is van levensbelang dat verzoekster in België blijft, daar de medische behandeling in Servië niet te verkrijgen is en gezien haar partner en vader van haar kinderen hier recht op verblijf heeft!

Hierdoor zou verzoekster in een levensbedreigende en mensonterende situatie terechtkomen!

Het is bovendien onaanvaardbaar dat er in de bestreden beslissing geen enkele afweging gemaakt wordt over het feit dat de partner van verzoekster verblijfsrecht heeft in België

Dit is onaanvaardbaar!

Verwerende partij heeft weet van het feit dat verzoeker in het bezit is van verblijfsrecht. Dit blijkt ook duidelijk uit het feit dat ze hem geen bijlage 13 hebben afgeleverd. Desondanks weigert men hier rekening mee te houden.

Verzoekster is moeder van vier kinderen, hoogzwanger van haar vijfde kind en ernstig ziek! Dat zij de bijstand van haar partner absoluut nodig heeft!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel!

Het is voor verzoekers onbegrijpelijk is waarom er geen rekening wordt gehouden met ALLE informatie die verzoekers bij hun aanvraag voegen!

Temeer daar er in de beslissing geen enkel spoor is van de overige informatie.

Dat de acties van verwerende partij duidelijk tot doel hebben om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren. Waarom houdt men geen rekening met de overige informatie die beschikbaar is in het dossier van verzoekers?

Dat het dus een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden, in het nemen van de beslissing, en de motivering omtrent dan ook zwaar in gebreke blijft!

Dat zij destijds alles en iedereen heeft achtergelaten om haar leven in veiligheid te brengen en alleen hier nog bij haar partner terechtkan.

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en indien zij van mening zijn dat zij geen rekening dienden te houden met de overige stukken en elementen, dienden zij dit te motiveren!

Het mag duidelijk zijn dat een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Servië onmogelijk maken!

Verzoekster heeft nood aan de bijstand van haar partner, die verblijfsrecht heeft in België!

Indien verzoekster dient terug te keren, zal zij verkommeren en in een levensbedreigende en mensonterende situatie terechtkomen!

Aangezien er geen gevaar is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land en er geen sprake is van wanordelijkheden en strafbare feiten, nood aan bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, dient het recht op een familieleven van verzoekers gerespecteerd te worden.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er eerder op gericht is om de aanvraag van verzoekers ongegrond te verklaren dan de aanvraag van verzoekster correct te behandelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers op geen enkele manier dat men met alle elementen rekening mee heeft gehouden! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Het mag duidelijk blijken dat de arts-attaché zich wel moeite heeft getroost om te kunnen stellen dat de broodnodige opvolging en verzorging aanwezig zouden zijn in het land van herkomst, maar hiervoor zich gebaseerd heeft op verouderde, incorrecte, incomplete informatie. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Terwijl hij zich heel wat minder moeite heeft getroost teneinde de actuele medische situatie correct in te schatten. Dit is geen grondig en individueel onderzoek.

Verwerende partij heeft weet van het feit dat verzoekster geen toegang heeft tot medische zorgen, doch weigert hier rekening mee te houden in de bestreden beslissing. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Keer op keer faalt DVZ erin de situatie in het land van herkomst uitgebreid, individueel en zorgvuldig te onderzoeken.

Dat dit onaanvaardbaar is voor verzoekers.

Uw Raad blijft zich immers duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Verzoekers zijn van mening dat het geenszins bewezen is dat de nodige opvolging en verzorging beschikbaar zou zijn voor verzoekster.

Daar waar men in andere beslissingen wijst op het feit dat elk dossier individueel beoordeeld dient te worden, maakt men ditmaal deze afweging niet...

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om het dossier van verzoekers individueel en grondig te onderzoeken. Dient men verwerende partij er niet op te wijzen dat zij verplicht zijn het dossier individueel te beoordelen? Louter verwijzen naar algemene toestanden volstaat niet!

Men stelt dat de nodige opvolging en verzorging beschikbaar zijn in Servië, maar gaat voorbij aan het feit dat het gaat over verouderde en incorrecte informatie.

Bovendien stelt verwerende partij ook verkeerdelijk dat ze daar bij familie en/ of vrienden terecht zou kunnen, zonder enig onderzoek terwijl ze hier in België samenwoont met haar partner.

Dat dit dan ook onredelijk is en onaanvaardbaar!

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Verzoekers begrijpen niet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift en stukken die zij voegen. Dat uit alles dient te worden vastgesteld dat men zelfs de intentie niet heeft gehad om een grondig en individueel onderzoek uit te voeren. Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het feit dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen. De eerste bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar het verslag van de arts-adviseur, waarvan verzoekers erkennen dat ze het ontvangen hebben, en deze arts-adviseur stelt dat vanuit medisch standpunt de partiële epilepsie met secundaire generalisatie alsook de posttraumatische stressstoornis met psychotische episodes en op moeilijke momenten suïciderisico, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op

een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekers ook de schending aanvoeren van het gelijkheidsbeginsel en van artikel 7 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de Vreemdelingenwet, zij nergens toelichten op welke wijze de bestreden beslissingen dit beginsel of de voormelde bepaling zouden schenden. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Het onderzoek naar de materiële motiveringslicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Verzoekers menen aan de voorwaarden te voldoen, zoals bepaald door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals toegelicht op de website van het Kruispunt Migratie. Verzoekers wijzen erop dat ze in België verblijven en dat ze verschillende medische attesten hebben neergelegd die de ziekte, graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling vermelden. Echter, het feit dat men in België verblijft en attesten heeft voorgelegd waaruit het standpunt van de behandelende artsen blijkt aangaande de ziekte, graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling volstaat uiteraard niet om ook een reëel risico voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de zieke verblijft, aan te tonen. Verzoekers menen verder dat noch de gemachtigde, noch de arts-adviseur zich de moeite hebben getroost om een actueel en correct ziektebeeld te krijgen. Verzoekster hoopte immers minstens onderzocht te worden door de arts-adviseur en acht het onbegrijpelijk dat deze stelt geen recente documenten nodig te hebben. De Raad wijst erop dat in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf het in de eerste plaats aan verzoekers toekomt om de nodige inlichtingen te verschaffen. Verzoekers wijzen er terecht op dat zij een volledig ingevuld standaard medisch getuigschrift dat nog geen drie maanden oud was en extra medische attesten hebben voorgelegd, doch indien verzoekers van mening waren dat, in afwachting van de beslissing van de gemachtigde, de medische situatie van verzoekster was gewijzigd of verslechterd, dan kwam het hen wederom in de eerste plaats toe dienaangaande aanvullende stukken aan de gemachtigde over te maken. Thans voeren verzoekers niet aan dat de medische stukken die de arts op gedetailleerde wijze in het advies in overweging heeft genomen niet meer met de actuele medische situatie van verzoekster zouden stroken. Bijgevolg kon de arts-adviseur zonder onzorgvuldig op te treden, zich baseren op de uitgebreide stukken die reeds voorlagen en getuigt het thans voorliggend advies geenszins van het niet ernstig nemen van de procedure gestoeld op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals verzoekers

aanvoeren. Geenszins stelt de gemachtigde overigens bijkomende informatie nodig te hebben, zoals verzoekers verkeerd voorhouden, nu de arts-adviseur uitdrukkelijk erkent het dossier, zoals het voorligt, te kunnen beoordelen.

Waar verzoekers aanstippen dat ze hadden gehoopt dat verzoekster zou onderzocht worden door de arts-adviseur, kan de Raad enkel vaststellen dat artikel 9ter, § 1, *in fine* van de Vreemdelingenwet de arts-adviseur hiertoe niet verplicht en het aan zijn of haar oordeel overlaat of hij of zij dit nodig acht. De beschuldiging van verzoekers dat de gemachtigde enkel en uitdrukkelijk redenen heeft gezocht om de aanvraag van verzoekers ongegrond te verklaren, wordt geenszins toegelicht en kan door de Raad dan ook niet onderschreven worden.

Verzoekers gaan vervolgens volledig voorbij aan de duidelijke voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet waar zij denken dat het volstaat om een standaardformulier correct in te vullen, het RIZIV-nummer te vermelden, de kwalificatie van de dokter onbetwist is, de identiteitsgegevens bevestigd zijn en bijlagen een duidelijk beeld schetsen van de medische situatie. Men voldoet enkel aan de kernvoorwaarden om een verblijfsmachtiging te verkrijgen voor medische redenen indien een reëel risico aannemelijk is voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft.

Het feit dat de arts-adviseur enerzijds vaststelt dat er geen sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen omdat er geen sprake is van een actuele psychotische toestand of een actuele reële suïcidedreiging en anderzijds dat de medicamenteuze behandeling uiteraard verdergezet moet worden en eventuele bijkomende reismodaliteiten te bepalen zijn door de behandelende arts, acht de Raad niet flagrant onzorgvuldig, zoals verzoekers aanvoeren. Het is wel degelijk duidelijk op basis van welke stukken en overwegingen de arts-adviseur tot deze conclusie gekomen is, zo leest de Raad in het advies: *“Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen; er blijkt in het bijzonder niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele psychotische toestand of een actuele reële suïcidedreiging en van een huidige (noodzaak tot) hospitalisatie psychiatrie in deze context. Niettegenstaande dr. DR. in de psychiatrische verslagen van 08/12/2011 en 05/02/2012 in verband met een eventuele terugkeer naar Kosovo vermeldde dat betrokkenes PTSS (posttraumatische stress-stoornis) op dat ogenblik te ernstig was om de confrontatie met de hele context van de traumatiserende ervaringen terug aan te gaan en dat dit een zeer negatieve impact zou hebben op het ziektebeeld, is in het recentere medisch getuigschrift van dr. DR. van 11/02/2013 geen melding gemaakt van een eventuele reisongeschiktheid, blijkt uit dit medisch getuigschrift van 11/02/2013 overigens dat de betrokkene duidelijk beter was met medicatie (op momenten van stress werd wel duidelijk dat dit een precair evenwicht was) en beschikken we niet over bijkomend medische (psychiatrische) getuigschriften/verslagen met betrekking tot de verdere evolutie van het psychiatrisch toestandbeeld en de verdere psychiatrische zorgen na februari 21013 en /of met betrekking tot een eventuele noodzakelijk gebleken (al dan niet gedwongen) opname psychiatrie in verband met een psychotische decompensatie of een reële suïcidedreiging. De medicamenteuze behandeling dient in voorkomend geval uiteraard verdergezet te worden en eventuele bijkomende reismodaliteiten zijn te bepalen door de behandelende arts.”* Bezwaarlijk kan men thans voorhouden dat de arts-adviseur geen zorgvuldige lezing van de voorgelegde medische attesten heeft gedaan, noch kan worden aangenomen dat de arts-adviseur een standpunt inneemt dat zonder enige redelijke en begrijpelijke toelichting zou afwijken van dat van de behandelende artsen.

Verzoekers gaan verder in het betoog dat de arts-adviseur niet alle stukken met de nodige zorg en aandacht heeft nagelezen, dat de arts-adviseur het maar heel oppervlakkig heeft bekeken en indien een zorgvuldige lezing zou gebeurd zijn, de arts-adviseur tot een andere conclusie zou gekomen zijn, maar ze laten na aan te tonen met welk stuk dan wel geen rekening is gehouden of waarin een onredelijke of onbegrijpelijke tegenstelling zou kunnen gevonden worden tussen het standpunt van de behandelende specialisten en artsen en het standpunt van de arts-adviseur. Waar verzoekers nog onderstrepen dat niet kan ontkend worden dat verzoekster ernstig ziek is, gaan ze wederom volledig voorbij aan de inhoud van het advies. De arts-adviseur heeft wel degelijk de ernst van de aandoeningen van verzoekster erkend, maar is van mening dat een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Servië.

Vervolgens gaan verzoekers in op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling waarbij ze echter in hun betoog eraan voorbij gaan dat het advies duidelijk is opgesteld in

verscheidene onderdelen en de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandeling en de toegankelijkheid ervan afzonderlijk worden toegelicht. Het feit dat onder de hoofding “beschikbaarheid” wordt verwezen naar informatie uit de MedCOI-databank en daarbij in voetnoot de gemachtigde de correctheid heeft om toe te lichten dat die informatie enkel betrekking heeft op de beschikbaarheid, zijnde de aanwezigheid van de nodige medicatie en niet op de toegankelijkheid, zijnde onder meer de vraag of de betrokkene ook effectief de middelen zal hebben om de nodige behandeling te bekostigen of zich naar die behandeling te begeven, kan geenszins als problematisch worden opgeworpen, wel integendeel. De arts-adviseur is immers na de motieven aangaande de beschikbaarheid, uitgebreid en afzonderlijk ingegaan op de toegankelijkheid van de behandeling. Waar verzoekers vervolgens nog opwerpen dat het onzorgvuldig en gevaarlijk is om zonder onderzoek vervangmedicijnen voor te schrijven, tonen zij niet aan waarom de arts-adviseur niet zou mogen nagaan wat het werkzaam bestanddeel of de farmaceutische stof is die in de geneesmiddelen zit die verzoekster dient in te nemen volgens haar behandelende artsen, om vervolgens zorgvuldig na te gaan of medicatie met diezelfde farmaceutische stof beschikbaar is in het herkomstland. Zonder enige toelichting, kan de Raad niet volgen dat dit gevaarlijk of onzorgvuldig zou zijn. Bijkomend stelt de Raad vast dat de informatie waarop de arts-adviseur zich heeft gebaseerd geenszins enkel dateert van 2012, maar eveneens van 2013 en 2014 zodat dit niet als verouderd kan worden beschouwd. Waar verzoekers verder nog stellen dat de informatie van de gemachtigde of van de arts-adviseur incorrect en incompleet zou zijn, laten zij wederom na deze beweringen toe te lichten, zonder zichzelf enigszins de moeite te getroosten hun stellingen te staven met bronnen.

Waar verzoekers nog citeren uit een arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat het strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om enkel te onderzoeken of een aandoening direct levensbedreigend is, is deze verwijzing thans geheel niet dienstig nu de arts-adviseur heel duidelijk ook het tweede luik van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht, met name of er een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval er geen adequate behandeling is in het herkomstland.

Wat betreft de toegankelijkheid van de behandeling menen verzoekers wederom dat de arts-adviseur enkel met verouderde informatie zou gewerkt hebben, maar verzoekers negeren dat de arts-adviseur zich daarbij ook heeft gestoeld op het rapport van de International Organisation for Migration van 2013, dat zich ook integraal in het administratief dossier bevindt. Verzoekers vervolgen met het pomen dat *“het duidelijk mag zijn dat verzoekster gespecialiseerde medische zorgen nodig heeft en dat deze in haar land van herkomst niet te verkrijgen zijn”*. Waarop zij zich echter steunen om dit te stellen, blijkt nergens uit. De Raad stelt evenwel ten overvloede zelf vast dat verzoekers in hun aanvraag eveneens hebben verwezen naar de eerder voorgelegde stukken bij de aanvraag van 23 februari 2012 die eveneens betrekking had op de aandoeningen van verzoekster. Daarbij werd een beëdigde vertaling van een certificaat voorgelegd waarin een apotheek H. verklaart dat de medicijnen Seroquel, Keppra en Sertraline niet in het bezit zijn van particuliere en staatsapotheken in Servië en dat buitenlandse medicijnen wel in Belgrado bij de Centrale Apotheek kunnen besteld worden, tegen een zeer hoge prijs doch dat hiervoor een ruime wachttijd van 2 à 3 maanden moet gerekend worden. Opnieuw wijst de Raad erop dat de arts-adviseur zorgvuldig is nagegaan wat de farmaceutische stoffen zijn van die geneesmiddelen die verzoekster dient in te nemen en heeft onderzocht of een medicamenteuze behandeling met die stoffen beschikbaar is in Servië. Hieruit blijkt dat de arts-adviseur het niet nodig acht dat het om exact dezelfde merknamen gaat, en de Raad herhaalt dat niet is aangetoond waarom dit *in casu* gevaarlijk of onzorgvuldig zou zijn.

Verzoekers benadrukken verder dat het van levensbelang is dat verzoekster in België blijft, nu haar partner, de vader van haar kinderen een recht op verblijf zou hebben. Ze wijzen erop dat de bijlage 13 enkel aan verzoekster werd gegeven en dat in de bestreden beslissing geen enkele afweging gemaakt wordt over dit gegeven. Vooreerst merkt de Raad op dat inderdaad niet uit het administratief dossier kan opgemaakt worden dat de bijlage 13 van 27 februari 2014 opgemaakt voor verzoeker ook effectief aan verzoeker ter kennis werd gebracht, verder blijkt dat in het advies van de arts-adviseur, waarop de eerste bestreden beslissing steunt, duidelijk wordt gesteld:

“De ondersteunende aanwezigheid van familieleden of derden (haar echtgenoot) kan gezien de aard van de problematiek aanbevolen worden.(...)” Bijgevolg gaat de Raad ervan uit dat mantelzorg noodzakelijk wordt geacht, nu dit standpunt in lijn ligt met de door verzoekers voorgelegde attesten waarin zowel de behandelende psychiater als de behandelende neuroloog respectievelijk stellen: *“haar man is een steunende en stabiliserende factor”* en *“mantelzorg door echtgenoot vereist”*. *Infra* zal evenwel blijken dat het thans bestreden bevel wordt vernietigd, dermate dat zich niet langer het risico

voordoet dat mevrouw en de minderjarige kinderen op grond van de tweede bestreden beslissing zonder respectievelijk haar echtgenoot en hun vader het grondgebied zouden moeten verlaten. De Raad acht het aangetoond dat dit zowel in strijd zou zijn met het advies van de arts-adviseur als met de uitdrukkelijke bepalingen hieromtrent van de verschillende behandelende specialisten. Dit houdt echter niet in dat thans aan de eerste bestreden beslissing een motiveringsgebrek zou kleven, noch ligt de aangevoerde kritiek in de lijn van de betekenis van het rechtszekerheidsbeginsel. Zij stellen immers niet welke verwachtingen gecreëerd werden door de administratie welke niet ingelost werden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, is dit duidelijk tegen de verwijderingsmaatregel gericht, zodat dit middel *infra* wordt besproken. Het is immers niet als gevolg van de eerste bestreden beslissing dat verzoekster en de minderjarige kinderen van hun echtgenoot respectievelijk vader zouden worden gescheiden.

De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde of de arts-adviseur bij hun beoordeling zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, zij die incorrect beoordeeld hebben of zij op grond daarvan niet in redelijkheid tot hun besluit zijn gekomen, noch blijkt een wanverhouding tussen de motieven en het dispositief, noch is de gemachtigde of de arts-adviseur op onzorgvuldige wijze te werk gegaan en er blijkt niet dat niet met alle dienstige stukken uit het dossier rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

In wat verzoekers de middelen tegen het bevel noemen, voeren zij het volgende aan:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.”

Nu de eerste bestreden beslissing niet wordt vernietigd, kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden dat om die reden het bestreden bevel moet worden vernietigd.

Verzoekers voeren eveneens een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Na een theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM, stellen zij dat er thans duidelijke hinderpalen zijn die voor verzoekster en hun kinderen een eventuele terugkeer naar Servië onmogelijk maken nu verzoekster nood heeft aan de bijstand van haar partner aan wie geen bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. Bijkomend stellen verzoekers dat er thans geen gevaar is voor de nationale en openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land en er geen sprake is van wanordelijkheden en strafbare feiten.

Zoals *supra* reeds gesteld hebben zowel de arts-adviseur als de behandelende specialisten van verzoekster de nood aan mantelzorg van verzoekster door verzoeker erkend. Bijkomend kan uit het administratief dossier inderdaad niet blijken dat een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker van dezelfde datum aan hem werd ter kennis gebracht. Het wordt door verweerder in de nota evenmin ontkend dat enkel aan verzoekster en de minderjarige kinderen een bevel werd betekend.

Uit de informatie verstrekt aan de Raad aangaande verzoeker verkregen op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet op 17 november 2016 heeft de gemachtigde gesteld dat: *“betrokkene in het bezit werd gesteld van een A.I. Nr. AN0560178 afgeleverd te Antwerpen.”* Het blijkt eveneens uit de gegevenshistoriek RN dat dit attest van immatriculatie werd afgeleverd op 25 augustus 2016 in navolging van een nieuwe aanvraag gezinshereniging door verzoeker. Er werden volgens die gegevenshistoriek aan verzoeker ook attesten van immatriculatie afgegeven op 12 december 2014, 6 juni 2015, 8 december 2015 en 26 februari 2016.

Wanneer de gemachtigde een attest van immatriculatie aan de vreemdeling geeft, houdt dit in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt in afwachting van de behandeling van de aanvraag. De Raad gaat er dus van uit, gezien de gegevens van het dossier, dat het aannemelijk is dat enkel verzoekster en de minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2014 hebben betekend gekregen.

In casu neemt de Raad aan dat hinderpalen zijn aangetoond voor verzoekster en de minderjarige kinderen indien zij geacht zouden worden zonder verzoeker terug te keren naar Servië.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2014 wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing gericht tegen de tweede bestreden beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES